

[Christmas Møller.]

godt forstaa, naar man er saa ren og uskyldshvid i partipolitisk Henseende som Socialdemokratiet, naar man aldrig har brugt et eneste stærkt Ord, naar der aldrig har været Tale om en Overdrivelse, naar al Agitation kun har været den rene, skære, nøgne Sandhed, at Ministeren saa er fornærmet!

Men efter at man har ført en Agitation, som paa det groveste har misbrugt den sociale Lovgivning, som har overdrevet Nedskæringen, og som paa Spørgsmaalet om Lovligheden af Invaliderentens Nedskæring o. s. v. har ført en Agitation, som efter min Opfattelse er Hovedaarsagen til den Fremgang, som Socialdemokratiet fik ved Valget den 24. April 1929, saa kommer Socialministeren, ædel som ingen anden, og siger: Hvor kan det dog falde jer ind at tale om alt dette? Ministeren maa virkelig forstaa, at det er rimeligt, at man fra et Oppositionspartis Side søger at holde disse Spørgsmaal op overfor hinanden.

Dernæst var den højtærede Socialminister ogsaa utilfreds med, at vi fra konservativ Side forlangte at kende hele Planen, og endvidere, at vi forlangte, saa vidt det er gørligt, at kende det principielle socialdemokratiske Standpunkt. Nu tror jeg i og for sig, at Socialministeren forstod mig saaledes — og saaledes ønskede jeg ogsaa at blive opfattet —, at naar jeg ønskede det principielle socialdemokratiske Standpunkt angivet, vilde jeg selvsagt ikke binde Socialdemokratiet for Tid og Evighed til et Standpunkt, men saa vilde jeg have Retningslinierne for et Forslag frem, hvor man ikke, saaledes som Ministeren gjorde det i sin Fremsættelsestale, sagde, at her havde man taget Hensyn navnlig til Højre og Venstre i Salen; nej, derved skulde man se, hvad Ministeren i Situationen, saaledes som den foreligger, økonomisk o. s. v., vilde gennemføre, om vi ikke havde „den forkvaklede Parlamentarisme“, men Regeringen havde Magten alene. Det er Linierne for dette Forslag, ikke i alle Enkeltheder, men Hovedlinierne derfor, jeg ønsker trukket op, fordi jeg siger, at hvis man ønsker, at vi skal komme til en Forstaaelse om denne Sag, ja, saa ved jo enhver, at det vil virkelig ikke være muligt, hvis man er nogenlunde klar over, at Dagen eller Andendagen efter, at man har faaet en Ordning i Enighed, rejser man hele Spørgsmaalet igen som det store Stridsspørgsmaal i dansk Politik. Dette var min Begrundelse for at ønske Socialdemokratiets principielle Standpunkt frem, ikke nogen som helst anden.

Men heroverfor siger saa Socialmini-

steren, at han har fremsat sit Lovforslag med store Indrømmelser til de Konservative, og man havde næsten det Indtryk, at Socialministeren havde haft den Tro, at det Lovforslag, han her fremsatte, skulde vi fra konservativ Side snarere udvide end indskrænke. Ja, jeg tror nu, jeg har Lov til at sætte et stort Spørgsmaalstegn ved, om det virkelig har været paa det Grundlag, Socialministeren har fremsat sit Forslag, at han har taget Hensyn til os i Forvejen, vi skulde saa at sige i et og alt acceptere det — uden Udvalg, lød jo en spøgefuld Bemærkning. Men saa tror jeg, jeg har Lov til at sige, at saadan er der aldrig før ført Politik i dette Land, aldrig i denne Sal og aldrig i det andet høje Ting, som Socialministeren er Medlem af. Og her kan Socialministeren virkelig heller ikke forvente, at vi, et Par Aar efter at vi har gennemført en Ændring af den sociale Lovgivning, paa saa mange Omraader skulde vende tilbage til det, vi den Gang havde, og som vi forlod i 1927.

Naar den højtærede Socialminister sagde, at der var mange Indrømmelser til os, saa vil jeg dog spørge: Hvor er disse Indrømmelser? Der er Krisekasserne i Arbejdsledelseslovsforslaget, og jeg erkender gerne — jeg tror ogsaa, det blev gjort ved første Behandling —, at selv om man ikke er gaaet den Vej, som vi kunde have ønsket paa det Omraade, en alle Arbejdere omfattende Krisefond, maaske ogsaa fordi Vanskelighederne paa det Omraade Arbejderne imellem er for store, har man her rørt ved noget, som vi maa se paa med Sympati. Men jeg skulde ogsaa tro, at naar Krisekasserne er kommet ind i Arbejdsledelseslovsforslaget, er det ikke særlig af Hensyn til konservativ Side i Salen, saa er det ud fra den Betragtning, at denne Vej kan være en forstandig Vej at gaa.

Jeg vender mig da til nogle af de Spørgsmaal, som jeg stillede allerede i min første Tale, og som jeg ikke har faaet besvaret. Det staar stadig uklart, hvordan Forholdet er med Aldersrente n. Jeg gentager: Er den vederlagsfri, eller er den det ikke? Den højtærede Minister siger, at man kan se Præmien under eet, saaledes som den betales i Sygekasserne. Er Forholdet da det, at man skal opfatte Lovforslaget saaledes, at der nu gives mindre i Kontingent for Sygekassehjælp, og at noget af dette derved gaar til Aldersrente, idet det ad en Omvej i Virkeligheden kommer det offentlige til gode, eller er Stillingen den, at Sygekassekontingentet stadig dækker Sygeforsikringen, at Invalidepræmien stadig dæk-